

пжть бѣха посрѣщали такива гости. Сега станаха, загледаха къмъ вратата, заклатиха глави и по яслитѣ затракаха тежкитѣ имъ синджири.

Голѣмитѣ имъ черни очи свѣтѣха отъ кротка радостъ.

Въ обора влѣзоха читирма души съ босилкови и чимширови китки на ушитѣ. Двама извадиха гребени и застанаха до воловетѣ. Другитѣ се приготвиха съ лопатата и коша за боклука.

Веднага гждуларѣтъ натисна силно лжка. Струнитѣ забучаха дебело, изтъниха на пѣсень и дружината пѣргаво пригласи:

„Изъ бѣла нива житено зърно повика:

Вакълъ Иване, вѣренъ стопане, послушай!

Класе сънувахъ — тежко играятъ надъ поясъ.

Ангели сиви снопи кръстатъ превозватъ,

ангели сиви, радостъ и вѣра, стопане —

твойтѣ воловци! Честно ги гледай, Иване!..“

Пѣсеньта екна. Гждулката приситни, изви и спрѣ.

— Аминъ! Аминъ! Донесете месала!.. Дайте дароветѣ, — бѣбрѣше обѣркано чичо Иванъ, който още не отстъпваше стопанството на сина си.

Отъ обора излѣзе момъкъ съ пълненъ кошъ. Следъ него из- излѣзоха и останалитѣ.

Чевгарѣтъ и Сивчо загледаха къмъ свѣтлата врата. Одѣрѣтъ имъ бѣше изметенъ. Косъмѣтъ имъ лѣщѣше пригладенъ. Очитѣ имъ мигаха, сякашъ отъ благодарностъ сивитѣ ангели щѣха ей сегичка да заплачатъ.

Ванчовата баба метна на гждуларя шаренъ месалъ. Майка му донесе парче сланина, а баща му — кринче жито.

Доволниятъ гждуларъ разсърди гждулката. Топотъ и хоровадно провикване разбуди цѣлата махала. Съседитѣ запалиха фенеритѣ и навикаха кучетата да мълчатъ. Хорото сви еднѣжъ, сви още еднѣжъ предъ обора и се прѣсна. Силвестаритѣ бързаха навсѣкжде да отнесатъ своята зимна пѣсень, всѣкжде да напомнятъ за сивитѣ ангели!

Гждулката свирѣше по снѣжнитѣ пжтеки. Единъ следъ другъ задъ нея вървѣха окичени момци.

Тѣ знаеха, че всѣка кжца ги чака съ радостъ.

Отгоре приведената, жълта месечинка се смѣеше на едѣрия, пълненъ мустакатъ стопанинъ.

Борисъ Василевъ

